

Този човѣкъ е престѣпникъ. Той погледна другаритѣ си, за да провѣри ефектътъ. Ала докторътъ съвсемъ не бѣ го чулъ, заетъ съ яденето, а следователя, приведенъ, слушаше кмета, който шепнѣше нѣщо на ухото му, сочейки съ очи масата въ жгѣла. Младиятъ човѣкъ усѣти леко-неприятно чувство — една смѣтна, безпричина обида, смѣсена съ нѣщо друго, безъ да разбира, какво е то. Още отъ пристигането въ село, нѣкаква неопредѣлена тежота се плъзна въ съзнанието му, и отъ минута на минута го обсебваше, като тежка мъгла. Чувството на лекота и радостъ отъ заранѣта бѣ вече изчезнало: оставаше само слабо любопитство и дългътъ на службата. Той отново погледна другаритѣ си и имъ завидѣ: тѣ нито се вълнуваха, нито проявяваха нѣщо по-друго отъ обикновения професионаленъ интересъ на една привична работа. Той се смѣмра самъ, чукна чаша съ тѣхнитѣ и влѣзе въ разговора имъ.

Обѣдътъ скоро свърши. Изпратиха стражарътъ и селския пждаръ напредъ, и следвани мълчаливо отъ нѣколцина селяни, тръгнаха да извършатъ аутопсията.